

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ERNESTO SERAO

ΓΑΜΠΡΟΣ ΚΑΤΑ ΔΑΘΟΣ!..

ΗΝ εποχή εκείνη ήμουν τριάντα περίπου χρονών...

Η άσπρη ζωή που έκανα ως τότε, είχε αρχίσει να με κουράζει προμερά και γι' αυτό είχα αποφασίσει να παντρευτώ, ν' ανοίξω κι' εγώ ένα σπίτι, να ησυχάσω επί τέλους...

Έταψα να συγχάσω στις κοσμικές συγκυρτώσεις και διεκοφα όλες μου τις κοινωνικές σχέσεις. Στο στενό περιβάλλον που περιωρίστηκα, δεν υπήρχαν παρά δυο κοπέλλες, στις οποίες υπορούθα κάλλιστα — χωρίς να διατρέχω τόν κίνδυνο να λάβω άρνητική απάντηση — να προσφέρω το δυνά μου και την καρδιά μου. Και ή δυο αυτές νέες ήσαν χωριτωμένες και μου άρεσαν υπερβολικά.

Η πρώτη, ή Τερέζα, ήταν μία παιδική μου φίλη. Η μητέρα της, χήρα ενός πλούσιου βιομηχάνου, ήταν συμμαθήτρια της μητέρας μου, με την οποία έξεκοιλούθουνε να συνδέεται φιλικώτατα. Ήμουν μεγαλύτερος από την Τερέζα κατά έξη χρόνια, κι' είχα πάρει τη σταθερή απόφαση να την κάω γυναίκα μου. Την ένδοξη αυτή σκέψη μου, φανεται ότι την είχε καταλάβει κι' ή ίδια. Αυτό φαινότανε καθαρά από τ' λόγια της, τη στάση της, τη συμπεριφορά των οικείων της, οι όποιοι, κάθε φορά που πήγαινα σπίτι τους, με δεχόντουσαν σαν να ήμουν ένας πολύ στενός συγγενής τους.

Εγώ, άλλωστε, σκεπτόμενος λογικά, έβλεπα ότι το συμφέρον μου επέβαλε να πραγματοποιήσω αυτό τόν γάμο, χωρίς κανένα διαταγμό. Είπ' αλήθεια — γιατί να σ'α τώ κρύψω; — ότι την Τερέζα την αγαπούσα τρελλά. Αυτό όμως δεν μ' έμπόδιζε να τ'α χάνω μόλις έβλεπα και τη Λουκία Φερότσι και να πιστεύω ότι τ'ο αίσθημά μου γιά την Τερέζα, που ήταν βαθειά ριζωμένο μέσ' στην καρδιά μου, δεν ήταν παρά μία μεγάλη ψιλία.

Όταν, πάλιν, άκουγα τή γλυκειά φωνή της Τερέζας, ένόμιζα πως δεν υπήρχε άλλη στον κόσμο άτ' αυτής. Η Λουκία έμενε τότε στην άνάμνηση μου άμυδρά, σαν μία ώραία νέα, την οποία κάποιον έλα συναντήσσει...

Σιγά-σιγά, είχα υποράσει την καρδιά μου και στις δυο νέες. Προκειμένου όμως να διαλέξω μία από τις δυο, γιά να την κάω γυναίκα μου, έδημιουργείτο κι' ένα άλλο σπουδαίο ζήτημα, που δεν έπρεπε να με κάνη να διατάξω:

Η Λουκία ήταν κόρη αξιωματικού, ό όποίος είχε πεθάνει πρό είκοσαετίας. Ζούσε με τή γρηή μητέρα της. Τι να τούς κάμη μία συνταξοδότη που έταίριαν! Αυτή ήταν όλη τους ή περιουσία. Άλλά μήπως κι' εγώ ήμουν πλούσιος;

Είχα ένα μέτριο εισόδημα που μόλις και μετά βίας μου έφτανε γιά να ζώ χωρίς στενωχώρα. Πώς, λοιπόν, θ' ανέλαμβανα οικογενειακά βάρη και πως να επιβάλω στη Λουκία μου μία περιορισμένη κι' άθλια ζωή;

Έξεκοιλούθουνα ώστόσο να διατάξω, όταν έξαφνα μεσολάβησε κάτι, που μ' έκανε να πάρω μία όριστική απόφαση.

Μία μέρα έλαβα ένα γράμμα από την κυρία Σπινέλι, τή μητέρα της Τερέζας, στο όποιο μου έγραφε ότι ή κόρη της ήταν πιά είκοσαεπέντε χρονών κι' ότι τελευταία είχαν γνωρίσει τόν λοχαγό Ντελαγκρόττα, ό όποιος τούς έπισκέπτετο συχνά. Μ' ήλθα λόγια, μ' άφρινε να καταλάβω, ότι ύστερ' από λίγες μέρες θά ήταν ίσως πολύ άργά, αν αποφασίζα να ζητήσω την κόρη της σε γάμο... Έπρεπε, λοιπόν, να κάνω, μία ώρα άρχίτερα, την πρότασή μου...

Ένα φοιγτό δέλημα όρθωνόταν μπροστά μου! Την Τερέζα την αγαπούσα τρελλά, όπως σ'α είπα και παραπάνω. Άλλά πως θ' άφρινα και τη Λουκία; Ήταν, βλέπετε, και τ'ο οικονομικό ζήτημα στη μέση! Μόλις είχα πάρει τ'ο δίπλωμα της νομικής, στο όποιο δεν στήριξα και πολλές έλλειδες, κάνοντας τή σκέψη πως ένας άρχαίος δικηγόρος έχει περισσότερα έξοδα παρά έσοδα...

Πήρα, λοιπόν, τότε μία ήρωική απόφαση: Έγραψα στην κυρία Σπινέλι ότι θά πήγαινα σπίτι τους τή μεθεπομένη κατά τις πέντε τ'ο απόγευμα, να πάρω μαζί τους τ'ο τσάι, και ότι θά κανονίζαμε με την ευκαιρία αυτή τί έπρεπε να γίνη γιά την έξασφάλιση της εύτυχίας της Τερέζας... Μ' ήλθα λόγια, με τ'ο γράμμα μου ένεινο έκανα στη μητέρα της λατρευτής μου Τερέζας μία έξεκοιλόγησι, που δεν άφρινε καμιά άμφιβολία γιά τ'ο σκοπό της έπισκέψέως μου...

Μόλις τελείωσα αυτό τ'ο γράμμα, άπεράσισα να γράψω και στην κυρία Φερότσι, ή όποία από την έν γένει στάσι μου, όταν πήγαινα σπίτι της, ήταν βέβαιη ότι πολύ γρήγορα θά της ζητούσα τή Λου-

κία. Ήθελα, λοιπόν, να φερθώ σαν τίμιος κύριος κι' άπέναντι τού άγατημένου μου αυτού προσώπου και να μην τ'ο αφήσω να έλλιξη μάταια σέ μένα. Έγραφα, λοιπόν, στην κυρία Φερότσι, ότι μία έλείγουσα και σοβαρά ύποθεση μου με άνάγκαιζε ν' άναχωρήσω τ'ο ταχύτερο γιά τ'ο Παρίσι κι' ότι — όπως υπελόγησα — θ' άπουσίαζα τ'ολάχιστον τρεις μήνες.

... Δέν παραλείπω να σ'α εύχθώ — της έγραφα μεταξύ άλλων — όπως κατά τ'ο διάστημα της άπουσίας μου βρεθεί ένας πλούσιος νέος, ικανός και άξιος να κάμη εύτυχημένη τή χαριτωμένη κόρη σας, πράγμα που ή στενωχώρα οικονομική μου κατάστασι δέν μου έπιτρέπει να έλλιξω ότι θά τ'ο κατώρθωνα εγώ...*

Όταν τελείωσα και τ'ο δεύτερο αυτό γράμμα, μία έλαφρά μελαγχολία με κατέλαβε. Άναψα ένα τσιγάρο και σκεπτόμουνα την ψυχική ταραχή που θά προσενούσε τ'ο γράμμα μου αυτό στην κυρία Φερότσι και την κόρη της, την καίμενη τή Λουκία. Έμεινα λίγες στιγμές βαθειά συγκινημένος, με τ'α μάτια καρφωμένα πάνω σ'α δυο ένεινα γράμματα, που είχα έτοιμάσει να ταχυδρομίσω.

Έξαφνα, άνοιξε ή πόρτα τού γραφειου μου και μπήκε μέσα ό φίλος μου Άλβέρτος. Έρχόταν να με πάρη να πάμε σ'ο δικαστήριο γιά μία ύποθεσή του.

- Τι κάνεις αυτού; με ρώτησε.
- Κάτι γράμματα έτοιμάζω... τού απάντησα.
- Άστα τ'α γράμματα τώρα και πάμε σύντομα, γιαι' είνε άνάγκη!
- Έκλεισα βιαστικά τ'α γράμματα μου στους φακέλους κι' όταν βγήκαμε, τάρραξα σ'ο πρώτο ταχυδρομικό κωβώτιο που είδα. Ήμωνα πιά εύτυχής. Ένοιωθα πως ένα βάρος είχε φύγει από την καρδιά μου...

Τή μεθεπομένη, έν έπισήμω περιβολή, κατεβήθηκα σ'ο μέγαρο της κυρίας Σπινέλι και χτύπησα την πόρτα. Ήμωνα σιγουρος γιά τ'ο αποτέλεσμα τού διαηρημάτός μου κι' έννοωθα κάποια ταραχή, άναλογούμενος τήν Άλλη, που θά με νόμιζε ταξιδεύοντα σ'ο Παρίσι.

- Ό θυρωρός έτρεξε και μου άνοιξε την πόρτα.
- Η κυρίες; ρώτησα.
- Τώρα... ή κυρίες!... Μόλις έφτασαν, βγήκαν κώλας έξω!...
- Έ, τότε θά τις περιμένω!... τού είπα ξαφνιασμένος από την άέλεπστη πληροφορία του.
- Τι να τις περιμένετε... Αυτές θά γυρίσουν — όπως μου είπαν — πολύ άργά. Τους έχει τραπέξι άπόψε σ'ο μέγαρό του ό στρατηγός Ντελαγκρόττα, ό πατέρας τού λοχαγού!...

Έκείνη τή στιγμή μου φάνηκε ότι ή καρδιά μου είχε πάψει πιά να χτυπά. Κατώρονα, ώστόσο, να πω τού θυρωρού:

— Μά, πως βγήκαν έξω, άραφ' εγώ τους είχα άναγγείλει την έπίσκεψή μου; Τους είχα γράψει έγκυφώς...

Ό γέρο-θυρωρός με κτύπησε σαστισμένος. Κατάλαβα ότι δεν έπρεπε να ταπεινωθώ περισσότερο άπέναντι του.

— Πολύ καλά!... Να ειπείτε στις κυρίες ότι ήλθα 'δω στις πέντε άραφώς κι' ότι λυτούμια πολύ, μία ώρα πολύ, πού...

Κι' έφυγα χωρίς να συμπληρώσω τή φράση μου. Τι συνέβαινε άραγε; Η κυρία Σπινέλι είχε στοιχειώδες καθήκον άπέναντι μου, ύστερ' από τ'ο τόσο εύγενικό γράμμα που της έστειλα, να με περιμένει. Ό άντιπαός μου, ό λοχαγός κ. Ντελαγκρόττα, ένας πολύ χαριτωμένος νέος, φαίνεται πως είχε ξεμολώσει την Τερέζα. Μία ζήλια, άνάμνητη με λύσσα ένδικήσεως, άρχισε να βασανίζει την καρδιά μου.

Αιχμάλωτος τών σκέψέων μου, έφτασα, χωρίς να τ'ο καταλάβω, σ'ο πάρκο της Τριναί. Τ'ο σπίτι της κυρίας Φερότσι δεν άπείχε από κει παρά λίγα βήματα. Τή στιγμή εκείνη αισθάνθηκα μία άκατανίκητη επιθυμία να ιδω τή Λουκία, να τής μιλήσω, ν' άκούσω τή γλυκειά φωνή της. Θά πήγαινα διήθεν γιά να τούς πω ότι δεν θά έφευγα γιά τ'ο Παρίσι προτού τους άποχαρησθώ. Η έπισκοπή μου αυτή δεν ήταν δυνατόν να παρεξηγηθή!...

Κτύπησα τ'ο κωβώτιο κι' άμέσως μου άνοιξε ή μικρή ύπρητρια, με γλυκώτατο χαμόγελο. Με ώδηγησε σ'ο σάλα, όπου ή Λουκία με ύποδέχτηκε με διακριτική συγκινηση.

Ήταν ντυμένη σαν κυρούλα! Τή ρώτησα γιά τή μητέρα της.

- Θά γυρίσει άμέσως!... μου απάντησε. Βγήκε μία στιγμή ν' άνοράση λίγα γλυκά...
- Γλυκά;... Γιατί;...
- Γιά τ'ο τραπέξι!...
- Όστε έχετε προσκαλεσμένους άπόψε;
- Έκείνη χαμογέλασε.
- Έναν και μόνον!... Έναν κείνο... καθώς τρέπει!..
- Έμεινα μεραινόκλητος. Μά, τί διάβολο, κι' έδω

